

HET WONDERLIJKE WINTERBOEK

HET WONDERLIJKE WINTERBOEK

HEEL VEEL HARTVERWARMENDE
VOORLEESVERHALEN OVER DE WINTER

MET: KEES DE BOER, ANNEMARIE BON, IRIS BOTER,
MARIANNE BUSSEER & RON SCHRÖDER, PIETER FELLER,
LYSETTE VAN GEEL, SASKIA HALFMOUW, EEFJE KUIJL,
SJOERD KUYPER, CARRY SLEE EN HEEL VEEL ANDEREN

moon

© diverse auteurs en illustratoren:
zie bronvermelding op pagina 254
© Moon, 2019
© Omslagillustratie: Job van Gelder
Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 4931 4
ISBN 978 90 488 4932 1 (e-book)
NUR 227

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

INHOUD

De kroning van de Winterkoning 8

Pamela Sharon

met illustraties van Marijke
Buurlage

Pepernoten bakken 18

Lysette van Geel

met illustraties van Myriam
Berenschot

De muisstille verhuizing 32

Lisa Manuels

SinterklaZINA 43

Marloes Kemming

met illustraties van Saskia
Halfmouw

De Zalig Zoete Winterwedstrijd en het geheime ingrediënt 53

Kelly van Kempen

met illustraties van Lisa van Winsen

De baard van Sint 68

Kees de Boer

Waarom iedereen dat jaar een kokosnoot cadeau kreeg 70

Elisabeth Mollema

met illustraties van Aimée de
Jongh

De beste pakjesavond ooit 84

Jette Schröder

met illustraties van ivan & ilia

IJs! 92

Isabelle de Ridder

met illustraties van
Tjarda Borsboom

De Slorriekop 103

Iris Boter

De stoomboot vaart weer terug 115

Marianne Busser en
Ron Schröder
met illustraties van Dagmar Stam

Een winterhol 117

Carry Slee
met illustraties van Eefje Kuijl

**Al het speelgoed samen
delen 122**

Marianne Busser en
Ron Schröder
met illustraties van Dagmar Stam

**Mevrouw Katinka en het
Midwinterfeest 124**

Kelly van Kempen
met illustraties van
Marijke Klompmaker

Kolletje tovert sneeuw 143

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

Wokkels 151

Erik van Os en Elle van Lieshout
met illustraties van
Sandra Klaassen

Rudolf 155

Yvon Jaspers
met illustraties van
Philip Hopman

De muts van de Kerstman 159

Karine Jekel
met illustraties van
Merel van Lamoen

Een vrolijk kerstfeest 169

Carry Slee
met illustraties van Eefje Kuijl

Koning Bobbel is blij 180

Marianne Busser en
Ron Schröder
met illustraties van Dagmar Stam

**De Vlokkenmakers van
Watjekou 183**

Chariva
met illustraties van
Nynke Boelens

Rudolf het rendier 197

Marianne Busser en
Ron Schröder
met illustraties van Dagmar Stam

Licht 198

Erik van Os en Elle van Lieshout
met illustraties van
Sandra Klaassen

Toverzout 199

Coco van Rijn
met illustraties van
Daniëlle Schothorst

Meneer Sneeuw 210

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

Oliebollen! 216

Annemarie Bon
met illustraties van
Charlotte Bruijn

Sneeuw 226

Sjoerd Kuyper
met illustraties van Marije Tolman

Oudejaarsdag 233

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

Een goed voornemen 238

Annemarie Bon
met illustraties van Gertie Jaquet

Vuurwerk 243

Carry Slee
met illustraties van Eefje Kuijl

Niet vergeten! 249

Annemarie Bon
met illustraties van Gertie Jaquet

DE KRONING VAN DE WINTERKONING

GESCHREVEN DOOR PAMELA SHARON

MET ILLUSTRATIES VAN MARIJKE BUURLAGE

Het was druk op de open plek in het bos. Alle dieren waren samengekomen voor de belangrijkste gebeurtenis van het jaar. Vandaag was het de laatste dag van de herfst, en dat betekende dat morgen als de winter begon er een nieuwe Winterkoning gekozen moest worden. De Winterkoning werd gekozen door een jury en was dan de hele winter de koning van het bos. De Winterkoning was het slimste en dapperste dier van het bos. Hij mocht belangrijke beslissingen nemen, en hij bepaalde wat er in de winter zou gebeuren.

Winterkoning werd je alleen niet zomaar, o nee, daar moest je een heleboel dingen voor kunnen.

Zo moest je heel goed zijn in het verzamelen van eten, zodat er voor iedereen genoeg te eten was in de winter. Je moest goed zijn in het bouwen van een hol of nest waar de kou van de winter niet naar binnen zou kunnen dringen. Je moest laten horen hoe goed je was in het vertellen van spannende verhalen om de koude winterdagen

mee door te komen. Je moest heel goed zijn in het fluiten of zingen van kerstliedjes en zo waren er nog veel meer dingen waar je goed in moest zijn.

De dieren van het bos waren de hele herfst bezig geweest met het voorbereiden van de Winterkoningspelen. Nachtegaal had een openingslied ingestudeerd, meneer Fazant had alle kostuums gemaakt, Bever en Specht hadden het podium en het decor gebouwd. Uil, Raaf en Das, die de jury vormden, hadden de regels nog eens goed doorgenomen en meneer en mevrouw Vos kenden hun teksten bijna uit hun hoofd; zij zouden de spelen presenteren.

En dan waren er natuurlijk nog alle dieren die mee wilden doen aan de Winterkoningspelen. Aan het begin van de herfst was de eerste ronde geweest en uiteindelijk waren er vijf dieren overgebleven die mee mochten doen aan de finale.

Vandaag was het dan eindelijk zover, vandaag zou de nieuwe Winterkoning gekozen worden!

Meneer en mevrouw Vos stonden klaar op het podium. De prachtige kostuums van gedroogde bloemen en veren die Fazant voor ze had gemaakt stonden fantastisch. Mevrouw Vos oefende nog een keer haar tekst terwijl meneer Vos grapjes maakte en de dieren in het publiek hard liet lachen. De vuurvliegjes zorgden ervoor dat het licht precies op meneer Vos scheen, zelfs als hij heen en weer liep op het podium. Helemaal vooraan in het publiek zaten vader en moeder konijn, met hun zeven konijnenkinderen. Achter het podium hield Lieveheersbeestje de tijd in de gaten. Nog een paar minuten en de Winterkoningspelen zouden, stipt op tijd, beginnen. Alle vijf de deelnemers waren druk met de laatste voorbereidingen.

Hert had zijn gewei opgepoetst en zijn vacht extra goed geborsteld waardoor hij eruitzag als een echte koning.

Zwijn was druk bezig met haar zangoefeningen. Ze klonk nog een beetje knorrig.

Hermelijn deed haar gymnastiekoefeningen.

Rat keek in zijn aantekenboekje waarin hij van alles had opgeschreven over de andere dieren die meededen. Hij had dagenlang de andere dieren bespioneerd en wist nu precies waar ze wel en niet goed in waren.

Vogeltje fladderde zenuwachtig op en neer. Hij vond het spannend, zo ontzettend superspannend, dat hij niet meer wist wat hij moest doen. De laatste klanken van het lied van Nachtegaal klonken. Lieveheersbeestje klapte met haar vleugels en alle deelnemers gingen netjes in de rij staan.

‘Lieve dames, heren en alles daartussenin. Welkom bij de 74^e Winterkoningspelen! Hier zijn de dieren die dit jaar strijden om de titel!’

Hert galoppeerde met veel lawaai het podium op. Zijn gewei schitterde in het licht van de vuurvliegjes en alle dieren keken vol bewondering toe hoe Hert op zijn achterpoten ging staan en weer elegant neerkwam. ‘Ik wil graag de Winterkoning worden omdat ik al een kroon op mijn hoofd heb! Kijk eens hoe ontzettend mooi en knap ik ben! Wie wil er nou niet zo’n koning?’

Zwijn rende achter Hert aan, met haar staart in de lucht. ‘Ik wil de Winterkoning worden omdat ik gek ben op eten! Ik zal ervoor zorgen dat er genoeg eten is deze winter. Vooral voor mij maar ook een beetje voor jullie.’ Zwijn lette niet goed op en rende recht op de rand van het podium af... Met een luide bons viel ze van het podium af. Hert moest hard lachen toen de familie Konijn Zwijn weer het podium op duwde. Na Zwijn was Hermelijn aan de beurt. Zij liep rustig het podium op, ging op haar achterpootjes staan en maakte toen niet één, niet twee, maar een vijfde dubbele koprol! ‘Ik wil graag de Winterkoningin worden omdat ik het perfecte winterdier ben. Zelfs mijn vacht wordt wit in de winter. Ik kan de allermooiste verhalen vertellen en ik zal ervoor zorgen dat niemand het koud heeft.’ Alle dieren uit het publiek klapten in hun poten.

Rat trippelde nonchalant het podium op, alsof er niets aan de hand was. ‘Ik wil de Winterkoning worden omdat... uuuhm... omdat...’ Rat dacht diep na. ‘Omdat ik de beste ben. Ik ben slim, snel, en geniaal!’

Als laatste kwam Vogeltje naar het podium gevlogen. Hij maakte een rondje en landde toen helemaal aan het einde van de rij. Vogeltje was maar klein en zijn lichtbruine veertjes en snaveltje waren niet zo bijzonder. Vogeltje had niet eens een eigen naam. Toch wilde hij iedereen laten zien dat hij een goede Winterkoning zou zijn dus schudde hij zijn veertjes uit en haalde hij diep adem. 'Ik wil heel graag de Winterkoning worden omdat ik vind dat iedereen een goede leider kan zijn: het is niet belangrijk hoe groot of klein je bent.' Hij piepte zo zachtjes dat het bijna niet te horen was.

Niemand klapte voor Vogeltje, zelfs niet toen hij een kleine buiging maakte.

'Dit zijn onze deelnemers!' De stem van meneer Vos klomk over het podium. 'Iedereen weet dat we, als het winter is, kerst vieren. Daarom is het belangrijk dat je een mooi kerstliedje kunt zingen. De eerste opdracht is dan ook: wie kan het mooiste kerstliedje zingen?'

Alle dieren klapten en toen klomk er mooie muziek.

Hert zong heel hard en vals. Zwijn zong nog steeds een beetje knorrig maar onder haar knorrigheid was een mooie stem verstopt. Herme-
lijn stond op haar achterpootjes. Haar stem klonk zacht, ze was bijna
niet te horen. Rat wist de woorden niet meer en deed alsof hij aan het
zingen was. En Vogeltje, Vogeltje zong het mooist van iedereen.

Rat keek jaloers naar Vogeltje en sloop langzaam steeds dichterbij
Vogeltje toe. Heel zachtjes, voetje voor voetje, totdat hij achter Vogel-
tje stond.

Vogeltje had het niet door, hij was zo druk bezig met zingen dat hij
alles om zich heen vergat. Hij zong en hij zong totdat hij opeens over
de grond heen tuimelde! Rat had hem stiekem een duw gegeven! Boos
sprong Vogeltje weer op zijn pootjes maar het was te laat, het liedje
was al afgelopen. Rat trippelde snel weer terug naar zijn plaats, met
een sluwe glimlach op zijn lippen.

In het hoekje van het podium was de jury druk aan het overleggen.
Raaf schudde haar kop en Das was druk aan het schrijven. Wie mocht-
ten er door naar de volgende ronde?

Het duurde even maar toen stond mevrouw Uil op. Ze schraapte haar
keel.

‘Het was heel moeielijk maar we hebben besloten dat Hert helaas
niet doorgaat naar de volgende ronde.’

Rat gniffelde gemeen en stak zijn tong uit naar Hert.

‘Niet doen!’ Vogeltje fladderde boos om het hoofd van Rat heen. Rat
zweepte met zijn staart naar Vogeltje maar Vogeltje wist net op tijd
opzij te duiken.

‘Wacht maar, ik krijg je nog wel,’ gromde Rat.

Van de vijf dieren die meededen waren er nu nog maar vier over. Hert
was boos weggesprongen en niemand had hem meer gezien.

‘Dan is het nu tijd voor de volgende opdracht! Verzamel zo snel mo-
gelijk zo veel mogelijk eten in het bos. Je hebt hier een halfuur de tijd
voor. Wie het meeste eten meeneemt heeft gewonnen.’

Lieveheersbeestje stond klaar met een stopwatch in haar handen. ‘De

tijd gaat... NU in!

Zo snel als ze maar konden renden Zwijn, Hermelijn en Rat van het podium af. Vogeltje hipte erachteraan en vloog toen het bos in.

Rat was het eerste terug, hij had stiekem een grote zak met etensresten verstoppt voordat de wedstrijd was begonnen, en die had hij alleen maar op hoeven graven.

Hermelijn was de tweede. Zij had haar pootjes vol met verschillende nootjes die ze van de grond had opgeraapt. Zwijn kwam als derde, met een paar eikels in haar mond. Als laatste kwam Vogeltje terug. In zijn snaveltje hield hij een grote plastic tas die hij in het bos had gevonden. De tas had hij gevuld met alles wat hij maar had kunnen vinden. Hij keerde de tas om en er viel van alles uit. Blaadjes, nootjes, bramen en zaadjes.

Het duurde heel lang voordat de jury klaar was met overleggen. Uil stapte naar voren met in haar handen een stuk papier.

‘Deze keer was het nog mOEHOEilijker. Alle dieren hebben eten meegenomen. Toch was er maar één dier die niet alleen aan zichzelf heeft gedacht maar ook aan alle andere dieren. Rat, jij was heel snel terug en had het meeste eten meegenomen, maar het eten dat je meenam was oud, vies en beschimmeld. Als we dat zouden eten dan zouden

we er ziek van worden. Hermelijn, jij kwam terug met verschillende nootjes. Zwijn, jij nam eikels mee, maar niet alle dieren eten eikels. Het waren er ook niet zoveel en je was bijna de laatste. En Vogeltje, jij was de laatste maar je nam voor bijna alle dieren in het bos iets mee. Daarom hebben we besloten dat...'

Uil was even stil. Alle dieren zaten op het puntje van hun stoel.

'... Zwijn niet doorgaat.'

De laatste drie dieren stonden op het midden van het podium. Mevrouw Vos liep naar de dieren toe die nu nog over waren.

'Wat is het spannend! Zijn jullie klaar voor de volgende opdracht?'

Hermelijn en Vogeltje knikten zenuwachtig. Rat maakte zich nergens zorgen over en trippelde ongeduldig heen en weer.

'Voor de volgende opdracht moeten jullie laten zien dat jullie een goed huis voor de winter kunnen bouwen. Jullie mogen daar alles voor gebruiken uit het bos en het moet binnen een uur af zijn.'

Vogeltje vloog meteen hoog de lucht in, hij wist precies wat hij moest doen. Nu hij bij de laatste drie dieren hoorde wilde hij nog beter zijn best doen. Hij zou het beste nest maken dat hij ooit gemaakt had en dan...

'AU!'

Hermelijn viel languit op het podium en Rat lachte haar hard uit. Die gemene Rat ook! Meteen dook Vogeltje naar beneden om Hermelijn te helpen. 'Het was Rat! Rat liet me struikelen!'

Zo snel als hij maar kon rende Rat weg.

Hermelijn krabbelde overeind en wreef over haar zere pootje. 'Dank je wel dat je me geholpen hebt, maar nu moeten we zo snel mogelijk naar het bos om het mooiste nest te maken dat we ooit gemaakt hebben. Rat mag niet winnen!'

Als een speer schoot Vogeltje de lucht in.

In het bos was het rustig, alle dieren waren op de open plek voor de wedstrijd. Vogeltje verzamelde takjes, mos, pluisjes en veertjes. Zo-

veel als hij maar kon dragen. Daar maakte hij een grote bol van met een gat erin.

Hermelijn wist niet zo goed wat ze moest doen. Ieder jaar als het winter werd, zocht ze een oud leeg hol op om in te wonen. Ze had geen idee hoe ze zelf een hol moest maken. Ze strompelde met haar zere pootje naar het bos waar ze een grote stapel takken vond. Ze stak de stokken in de grond. Het zag er raar uit, allemaal stokken die kriskras door elkaar uit de grond staken.

Rat wist precies wat hij moest doen. Hij begon te graven in de grond, niet ver van Hermelijn vandaan. Hij groef en groef, net zo lang totdat hij een lange diepe tunnel had gegraven. Precies onder de stokken van Hermelijn kwam hij naar boven. Alle stokken vielen om. Hermelijn probeerde ze nog overeind te zetten maar het was te laat, de tijd was om.

Mevrouw Uil, Das en Raaf bekeken alles wat er gemaakt was. Bij Hermelijn waren ze snel klaar want er was weinig te zien. Het hol van Rat was stevig, maar leek meer op een lange tunnel dan op een echt hol. De bol die Vogeltje had gemaakt hing hoog in een boom. Het was een prachtige ronde bol waar je in kon zitten of slapen. Vogeltje had zelfs een dekentje gemaakt van blaadjes.

‘Nou, dat is duidelijk.’ Mevrouw Uil sloeg haar vleugels uit en vloog weer naar beneden.

‘Het huis van Vogeltje is het beste! Hermelijn heeft geen hol gemaakt en eigenlijk is het hol van Rat niet echt een hol.’

Rat wreef in zijn pootjes. Hij wist zeker dat hij tot de laatste ronde zou komen, en dan zou hij van Vogeltje winnen. Hij zou de nieuwe Winterkoning worden en alle dieren zouden naar hem moeten luisteren.

‘Door naar de volgende ronde gaan... Vogeltje en Hermelijn!’

Rat sprong juichend omhoog. Hij was door! Toch? Nu pas begreep hij wat Uil had gezegd. Vogeltje en Hermelijn mochten door, en hij niet!

‘Maar dat is niet eerlijk! Hermelijn had helemaal geen hol!’

‘Wij hebben gezien dat jij vals hebt gespeeld, Rat, en een Winterkoning die niet eerlijk is, willen we niet.’

Rat wilde een heleboel lelijke dingen zeggen, zo boos was hij, maar hij hield zijn mond. Eigenlijk had Uil wel een beetje gelijk. Hij had heel erg vals gespeeld omdat hij zo graag had willen winnen, en valsspelen was natuurlijk helemaal niet eerlijk.

‘Oké, oké, ik ga al.’

Hermelijn keek naar Vogeltje. Vogeltje had laten zien dat hij goed eten kon verzamelen en dat hij een goed huis kon maken. Ook kon hij het mooiste zingen van iedereen, maar het allerbelangrijkste was dat Vogeltje had laten zien dat hij niet alleen maar aan zichzelf dacht, maar ook aan alle andere dieren uit het bos.

‘En dan is het nu tijd voor de laatste ronde! In de laatste ronde moeten jullie...’

‘Stop!’

Alle dieren keken geschrokken naar Hermelijn die met haar pootjes in de lucht zwaaide.

‘Hoe graag ik ook de nieuwe Winterkoningin zou willen zijn, Vogeltje zou een veel betere Winterkoning zijn. Hij heeft een groot hart en denkt aan alle dieren in het bos. Hij zou de beste Winterkoning zijn die we ooit gehad hebben!’

Vogeltje wist niet zo goed wat hij moest zeggen en schuifelde met zijn pootjes over de grond.

‘Lieve dieren, vinden jullie ook niet dat Vogeltje onze nieuwe Winterkoning moet worden?’ riep Hermelijn.

Het was even stil en toen begonnen alle dieren te juichen. Raaf, Das en Uil knikten naar elkaar.

‘Vogeltje is ons nieuwe Winterkoninkje! Uhm, ik bedoel onze nieuwe Winterkoning.’

Vogeltje schudde zijn kopje en opeens werd het heel stil.

‘Ik ben een klein vogeltje. Winterkoning is een grote naam om te dragen voor iemand die zo klein is als ik. Ik denk dat Winterkoninkje veel beter bij me past.’

En zo werd Vogeltje het Winterkoninkje. Die winter was Winterkoninkje de beste Winterkoning die het bos ooit gehad had. Hij was zo’n goede Winterkoning dat hij het jaar daarna weer gekozen werd, en het jaar daarna en het jaar daarna. Het Winterkoninkje was het kleinste vogeltje van het bos maar hij had laten zien dat het niet uitmaakt hoe groot of klein je bent.

Als je klein bent kun je alsnog hele grote dingen doen.

PEPERNOTEN BAKKEN

GESCHREVEN DOOR LYSETTE VAN GEEL

MET ILLUSTRATIES VAN MYRIAM BERENSCHOT

Makkie toch?

Het begon op zaterdagochtend allemaal met die ene brief. Niet zo'n klein, kreukelig briefje dat ouders vaak gebruiken om nog even snel de boodschappen op te schrijven. Nee, een mooie, netjes opgerolde brief, geschreven met van die sierlijke letters. De brief was in Meintjes laars gestopt. De bruine laars die onder het raam stond, naast de blauwe gymp van Jona. Ze hadden hun schoenen gisteravond om halfacht op die plek neergezet en daarna uit volle borst Sinterklaasliedjes gezongen. 's Ochtends hadden ze na al die liedjes wel wat lekkers in hun schoen verwacht, maar nee. Geen snoep. Alleen een brief. Er stond:

Lieve Meintje en Jona,

**Jona, jij bent vijf en Meintje is al zeven,
Dan kan ik jullie best een opdracht geven.
Hebben jullie tijd om nu pepernoten te bakken?
En ze zo mooi mogelijk in te pakken?
O ja, het is geheim, dus vertel het niet door.
Nou, daaaaag hoor.**

Lieve groet (en ontzettend veel dank!),

Sinterklaas

**Je hebt nodig:
250 gram zelfrijzend bakmeel
125 gram basterdsuiker
4 theelepels speculaaskruiden
Een beetje zout
100 gram harde boter
6 theelepels melk**

(Makkie toch?)

‘Makkie toch?’ herhaalde Meintje verbaasd.
‘Waarom moeten wij pepernoten bakken voor Sinterklaas?’ Jona pakte zijn schoen en draaide hem om in de lucht. ‘Echt leeg.’
‘Bij mij zit er verder ook niets in. Alleen deze gekke brief.’ Meintje voelde nog een keer extra goed aan de binnenkant van haar laars. Daarna staarde ze weer naar het papier.
‘We moeten dit aan papa en mama laten zien,’ zei ze.
Samen renden ze zo snel ze konden naar de slaapkamer.
‘Mam, pap, we hebben iets gevonden in de laars van Meintje!’ hijgde Jona. Papa sliep. Mama zat rechtop in bed. Ze staarde naar het scherm van haar laptop. Haar vingers gleden razendsnel over het toetsenbord.
‘We moeten pepernoten bakken van Sinterklaas!’ Meintje hield de brief voor het beeldscherm.
‘Hm,’ zei mama. En ze duwde de brief opzij alsof het een vervelende vlieg was.
‘Mam? Pap?’ Jona pakte het papier stevig vast en wapperde er wild mee door de kamer.
‘Volgende week schatjes, dit moet eerst af. En sst... zachtjes, want papa moet nog slapen.’
Jona’s ogen werden steeds groter. ‘Volgende week is te laat.’
‘Oké, dan bakken we de pepernoten wel zelf,’ zei Meintje.
‘Goed idee,’ zei mama.
‘In de oven,’ fluisterde Jona.
‘Op 1000 graden!’ gilte Meintje, terwijl ze Jona mee de kamer uit trok.
‘Hm,’ zei mama en ze drukte haar bril verder op haar neus.

Aan de slag

‘Op YouTube lijkt alles makkelijk,’ zei Jona, terwijl hij het filmpje voor de derde keer op de iPad bekeek. ‘Dit kunnen wij ook zonder papa en mama!’

Meintje en Jona hadden samen alle ingrediënten van het lijstje van

Sinterklaas in de keukenkastjes en de koelkast gevonden. Meintje had alles in een zilverkleurige kom gegoten en ze was het nu aan het kneden. De bruine bol die ze had gemaakt leek precies op de bol in het filmpje.

‘Makkie toch?’ Ze likte het deeg van haar vingers. ‘Nu moeten we er allemaal kleine bolletjes van draaien.’

Jona plukte een stukje uit het deeg. ‘Meintje, waarom moeten wij pepernoten bakken voor de Sint, denk jij?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik denk dat de pieten een griepje te pakken hebben. Het is in Nederland een stuk kouder dan in Spanje. En ze moeten de hele nacht op het dak lopen. Dan vat je kou.’

Jona knikte. Zijn zus was heel slim en wist best veel.

Tring! De bel ging. Meintje veegde haar vieze handen af aan haar broek en rende naar de gang. Met een ruk trok ze de deur open.

Het was Jamie, de buurjongen van de overkant van het plein.

‘Hebben jullie melk?’ Zijn handen zaten onder de bruine smurrie.

‘Waarvoor?’ vroeg Meintje.

‘Dat is geheim,’ zei Jamie.

Net toen Meintje hem de melk had gegeven en haar eerste kleine bolletje had gedraaid in de keuken, ging de bel weer.

Nu deed Jona de deur open.

‘Hebben jullie speculaaskruiden?’ vroeg Regina, het buurmeisje van nummer 150.

‘Waarvoor?’ vroeg Jona.

‘Geheim,’ mompelde Regina. Met het zakje kruiden dat ze van Jona kreeg, liep ze weer naar huis.

Aan tafel rolden Meintje en Jona het deeg door hun handen en vingers. Langzaam vulde de tafel zich met meer en meer deegballetjes.

‘Oké, nu wordt het spannend,’ zei Meintje.

Ze draaide de ovenknop tot het streepje bij de 170 graden kwam en legde de balletjes één voor één op een grote ovenschaal. Daarna schoof ze alles heel voorzichtig naar binnen. Jona duwde langzaam de klep dicht.

‘Gelukt!’ verzuchtte hij opgelucht.

‘Over twintig minuutjes zijn ze klaar. Als alles goed gaat tenminste,’ zei Meintje. Samen gluurden ze naar de pepernoten.
‘Sinterklaas gaat hier echt heel blij mee zijn!’ zei Jona, terwijl hij het laatste stukje deeg van zijn duim likte.

Er gebeuren vreemde dingen

‘Zo, wij mogen nu limonade.’ Meintje goot het koude water in twee doorzichtige bekers. De roze limonade klotste een beetje over de rand en druppelde de wasbak in. Jona keek naar de grond. Er lagen overal klodders deeg en bruine vegen van de speculaaskruiden.

‘Ik vind bakken wel leuk, maar opruimen niet echt,’ zei hij. ‘Jij?’ Meintje schudde haar hoofd. ‘Kom, we gaan buiten spelen, dan zien we de troep niet.’ Ze gaf een beker aan Jona en stampte met haar schoenen door de gang.

Op het bankje voor hun huis lag een dikke laag bladeren. Mama en papa hadden nog geen tijd gehad om ze weg te vegen.

Jona ging er bovenop zitten en nam een slok limo. Plotseling klonk er gekraak uit de bosjes vlak voor hun huis.

‘Hoorde je dat?’ vroeg Jona zachtjes.

Meintje knikte. ‘Zou dat een piet zijn?’ fluisterde ze. ‘Kom, we gaan kijken.’ Meintje zette haar beker op het bankje en liet zich op de grond vallen. Ze begon als een tijger te sluipen. Heel langzaam en dicht bij de grond.

‘Kom nou!’ gebaarde ze wild naar Jona.

Hij zuchtte, zakte ook door zijn knieën en kroop vlak achter haar aan. De bosjes bleven heen en weer bewegen. Meintje stopte en keek naar Jona: ‘Ik tel tot drie en dan roepen we samen heel hard PIET, oké?’

Jona knikte. Hij voelde zijn hart sneller kloppen. Hij had nog nooit een piet in de bosjes gevonden!

‘Een, twee, drie: PIET!!!!!!’

De bladeren schoten nu nog wilder heen en weer, en ineens stak er

een hoofd uit de heg. Het was geen piet. Het was Tom van nummer 112. Met een verrekijker om zijn nek.

‘Hallo zeg, waarom laten jullie me zo schrikken?’ zei hij boos.

‘Wat deed jij daar nou?’ vroeg Meintje.

‘Ik mag niets vertellen.’ Tom schudde wat bladeren van zich af en stond op. Hij hupte heen en weer. ‘Maar het is wel heel belangrijk.’ Tom pakte de verrekijker en keek naar het dak van zijn huis. ‘Ik probeer ergens achter te komen.’ Hij graaide een schriftje uit zijn zak en krabbelde er met een potlood wat op.

‘Er gebeuren vreemde dingen op ons plein. Iedereen is tegelijkertijd bezig in de keuken,’ zei hij op geheimzinnige toon.

Meintje gluurde naar de ramen van verschillende burens. ‘Wat dan, geef mij die verrekijker eens!’

Er was inderdaad iets aan de hand. In bijna alle keukens waren de lichten aan. Bij Regina, bij Jamie, maar ook bij Keesje liepen er mensen door de keuken.

‘Kom, we gaan dichterbij kijken,’ zei Meintje tegen Jona.

‘Ik ga ook mee!’ riep Tom. ‘Maar heel even wachten hoor, mijn schoen zit niet lekker. En geef mijn verrekijker terug!’

Betrapt

Meintje, Jona en Tom lagen op de grond onder het raam van Regina. Meintje probeerde heel voorzichtig boven de heg uit te komen om naar binnen te kunnen kijken. Ze pakte de rand van het raam vast en trok zichzelf steeds verder omhoog.

‘Wat zie je?’ fluisterde Tom. Hij hield de wacht en speurde met zijn verrekijker de straat af. Niemand mocht zien wat ze aan het doen waren...

‘Ik zie een paar planten,’ zei Meintje. ‘Ik zie Regina! Hè, wacht eens. Ze is pepernoten aan het bakken...’

‘Ik wist het.’ Tom legde zijn verrekijker neer en schreef snel weer wat in zijn boekje.

‘Wat schrijf je nou toch de hele tijd op?’ vroeg Jona.
‘Nummer 99, nummer 150, nummer 122... Overal bakken ze pepernoten!’ fluisterde Tom.
‘Ze stopt ze nu in de oven. Ze loopt nu naar het raam... Ze komt nu heel dichtbij,’ siste Meintje.
‘Wegwezen dan!’ Jona trok Meintje omlaag. Maar het was al te laat.
‘Ik kan jullie zien, hoor!’ Regina had het raam opengeschoven. ‘Ruikt lekker, hè?’ De geur van pepernoten stroomde naar buiten.
Regina hing zo ver ze kon uit het raam en leunde met haar kin op haar hand. ‘Waarom zitten jullie in onze tuin?’
‘Waarom bak jij pepernoten?’ vroeg Meintje.
Regina keek snel achterom ‘Ik wil het wel vertellen, maar het mag niet.’
‘Van wie niet?’ Meintje ging rechtop staan met haar armen gekruist voor haar borst.
Iedereen keek naar Regina, maar ze beet op haar lip en keek naar beneden.
‘Van Sinterklaas,’ zei Tom ineens. Hij klapte zijn boekje dicht.
‘Ik moet jullie wat vertellen,’ zei hij.

Opdracht voor het plein

Ze liepen met zijn vieren naar het midden van het plein. Jona ging op de schommel zitten en wiebelde zachtjes heen en weer. Hij rilde een beetje. Het begon koud te worden buiten.
Tom haalde diep adem. ‘Oké, ik vond vanochtend dus een briefje in mijn schoen...’ Hij keek de anderen één voor één aan. ‘Met een opdracht van Sinterklaas.’
Hij graaide in zijn jaszak en haalde er een gekreukelde brief uit. ‘Een opdracht voor jullie. Luister maar.’

**Lieve Tom,
De Sint vraagt het niet vaak,
Maar jij hebt een belangrijke taak.
De 'pepernotenkinderen' van het plein
Moeten stipt om zeven uur bij de schommel zijn.
Geen minuut te laat anders gaat het niet door.
Verzamel jij ze? Nou daaaaag hoor!**

Tom stopte de brief weer terug in zijn jaszak. 'Ik had vanochtend geen idee wat "pepernotenkinderen" waren. Maar volgens mij begrijp ik het nu wel.'

'Wij zijn de pepernotenkinderen!' Jona sprong van de schommel en rende naar Tom.

Hij knikte. 'Ik denk het ook.'

'En Regina en Keesje ook!' zei Meintje snel.

'En Jamie was ook aan het bakken,' mompelde Tom.

'Wacht even. Meer mensen op het plein hadden dus een brief met een geheime pepernotenopdracht in hun schoen?' vroeg Regina.

'Ja!' riepen Jona en Meintje tegelijk.

Regina fronste haar wenkbrauwen. 'Maar waarom?'

Het was even stil.

'Die pietten zijn vast ook weleens moe,' zei Meintje zachtjes.

'Ja, de Sint is zelf ook stokoud,' zei Tom. 'Hij mag best af en toe even hulp van ons vragen.'

Iedereen knikte.

Meintje pakte Jona snel bij zijn hand. 'Wij moeten naar huis. De pepernoten zitten al veel te lang in de oven!'

'Tot vanavond zeven uur dan?' zei Tom.

'Stipt zeven uur!' Meintje knikte en rende zo snel ze kon naar huis.

In de huiskamer rook het eigenlijk best lekker.

Mama en papa zaten met een brede grijns aan tafel.

'Ze waren bijna aan het aanbranden, maar deze pepernoten heb ik

gered.' Met haar vinger wees ze naar een schaal op tafel. Hij lag helemaal vol.

Papa smakte een beetje. 'Eerlijk is eerlijk, ze zijn ontzettend lekker!' 'Niet alles opeten hoor, anders hebben we niet genoeg voor vanavond.' Jona begon de pepernoten zo snel hij kon te tellen.

'Vanavond? Hebben jullie weer gekke plannetjes?' vroeg papa, terwijl hij zijn vingers aflikte.

Er klonk gerommel uit de keuken. 'Mam, heb jij nog een mooie doos waar we de pepernoten in kunnen bewaren?' Meintje trok de ene na de andere keukenla open.

'Pak maar een van de schoenendozen uit de trapkast. Maar wat zijn jullie allemaal van plan?'

Meintje zei niets. 'Hé, Jona, wat ben jij met die pepernoten aan het doen?' vroeg mama verbaasd.

'Dertig!' riep Jona. 'Het zijn er dertig. Dat moet genoeg zijn.'

Mama schudde haar hoofd 'Ga maar gewoon jullie gang. O ja, vanavond mogen jullie weer schoenen zetten, hè jongens?' Ze klapte haar laptop open.

'Nee joh, die Sint heeft het al druk genoeg,' antwoordde Meintje snel. 'We slaan wel een dagje over, dan gaan we liever nog even buitenspe-len na het eten. Jona, pak jij nou maar die doos.'

Jona sloop weg. Papa en mama keken verbaasd naar elkaar en daarna naar Meintje. 'Ehm nou. Dan zetten we een keertje geen schoen, hè?' zei mama. 'En voor deze keer ruim ik de troep in de keuken wel op. Omdat jullie zo goed je best hebben gedaan op de pepernoten.'

De pepernotenkinderen

Meintje en Jona vertrokken om vijf voor zeven van huis. In de verte zagen ze Tom al bij de schommel op het plein staan. Hij keek nerveus om zich heen alsof hij een hertje was dat ieder moment beslopen kon worden door een jager.